

Lelkednek sem Art egy kis táplálék

2013. 09. 01. vasárnap Rossini: Mózes Zsinagóga

A Zsidó Nyári Fesztivál keretében a Dohány utcai Zsinagógában, hangverseny szerű előadásban került bemutatásra, a nagyérdeműnek, a fenti című Rossini opera. A „nagyérdemű” közönség azonban nem nagyon csipkedte magát, már ami a VIP közönséget illeti, mert a VIP felirattal lefoglalt (és elzárt) helyek szinte mind üresen maradtak! Hiába álldogált a beléptető kapunál a Zoltai Gusztáv, a meghívott közönség nem érkezett meg teljes létszámban, de még csak a „cselédet” sem küldték el!

2013. szeptember 1. (vasárnap)

Gioacchino Rossini:
MÓZES – koncertszerű előadás
Opera három felvonásban

Dohány utcai Zsinagóga, 19.00
1074 Budapest, Dohány u. 2-6.
Jegyár: 8 900 Ft; 5 500 Ft

A bibliai tíz csapatot idézi meg Rossini lenyűgöző Mózes. Sötétség borul Egiptom fölöttére, a fáraó és népe hettegve fordul a profétához, hogy ő hárítsa el fejéről az Örökkévaló haragját. A három felvonásos opera első, 1818-ban írt „Mózes Egiptomban” című nápolyi változata a zsidó nép küzdelmérdő szől a hazatérésért, az Egiptomból való kivonulásért. Az eredeti mű Magyarországon, a Zsidó Nyári Fesztiválon hangzik föl először. Előadását a magyar operakultúrához való hozzájárulásnak szánjuk, hiszük, hogy a Zsidó Nyári Fesztivál küldetését teljesíti a bemutatásával.

A grandiózus, bel canto stílusú mű szereplői bibliai hősök, Mózes-Mosé és testvére Aronne, a Fáraó és fia Osairde, s a nők, Amaltea, a Fáraó felesége, s Écija, a szép zsidó lány, akibe Osairde szerelmes. A zárókép az operairodalom egyik remeke: Mózes és a zsidó nép imája, a Vörös-tenger kettéválása, majd a szörnyű vihar, amely a hullámsíroba temeti az üldöző egyiptomiakat. A grandiózus mű nagyzenekart, nagy létszámú vegyeskari és nyolc elsőrendű szólistát igényel. A kiváló hazai énekesek mellett vendégművészként a Tel-Avivi Operaház népszerű szólistái, Yotam Cohen (tenor) és Ira Bertman (szoprán) hallható.

Előadja: Szegedi Szimfonikus Zenekar;
Vaszy Viktor Kórus, Vezényelő: Pál Tamás;
Szereplők: Mózes: Rózsa István, Fáraó: Bretz Gábor,
Osairde: Horváth István, Amaltea: Ira Bertman, Écija:
Fodor Beatrix, Aronne: Balczó Péter, Mambre:
Yotam Cohen, Amenoff: Kálnay Zsófia.

az est kiemelt támogatói:

KELEGVISEKLETTEREM

LISZT FERENC ZENEMŰVÉSZEK EGYETEM

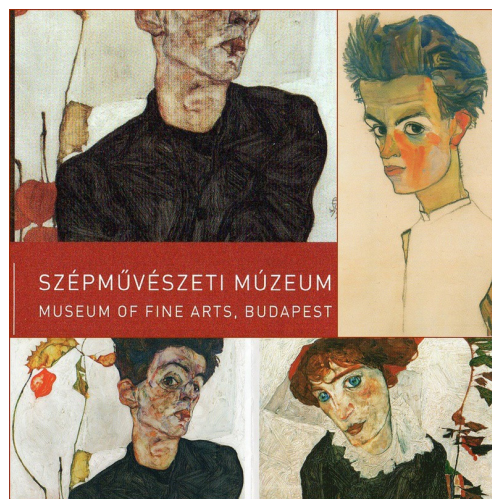
Pál Tamás karmester az MTI-nek elmondta, az operairodalomban tájékozottak számára is érdekes lesz az előadás. **Rossini** ugyanis Mózes-témájú operájából két változatot is komponált, amelyeket önálló műveknek tekintett. Most az első, 1818. március 5-én Nápolyban bemutatott változatot hallhatja a közönség.

A vasárnapi előadásban a címszerep **Ráczi Istváné**, a Fáraó **Bretz Gábor** lesz. **Amaltea** és **Mambre** szerepére a tel-avivi operaház szólistái, **Ira Bertman** és **Yotam**

Cohen érkeztek Budapestre. **Fodor Beatrix, Balczó Péter és Horváth István** is énekel a koncertszerű előadásban.

Előadás közben jól éreztem magam, de különösebb nyomot nem hagyott bennem ez a zenemű. Jó énekesek, jó előadás volt, de én, mivel a librettót nem ismerem és szövegfordítás nélkül ment az előadás, mint egy bamba ültem a karzaton. (A második részben a földszinten.) Kizárólagosan csak a zenére és a karmesterre tudtam figyelni. Kis esélyem van arra, hogy jobban megismerjem ezt a művet, mivel nem valószínű, hogy a közel jövőben bemutatja az Operaház. Biztosan igaza van a Pál Tamásnak, hogy operairodalmi különlegességet mutattak be a Fesztiválon, de az opera megmaradt a szakmai érdekességen belül. A „bamba” nézőt nem segítették ki, némi szöveges ismeretével, szereposztással. (Például azonos hangszínen - bariton – énekel a Fáraó és Mózes, de melyik, melyik?)

2013. 09. 07. szombat Szépművészeti Múzeum Egon Schiele kiállítás

Négy évvel ezelőtt, amikor Cesky Krumlov-ban (Krumaut) jártunk, alaposan megismerkedtünk Egon Schiele életével, festészetével. (A festő édesanyja csehországi német származású, akinek szülővárosa Krumaut volt, ezért Schiele többször megfordult a kisvárosban.)

Különösebben nem rajongok a festőért, de mivel egyszer már „megismerkedtünk” és most Ő jött el Magyarországra, úgy mentünk, az Urammal, megnézni a kiállítását, mintha régi jó barátunk meghívására mentünk volna. Gyertek, nézzétek meg a többi alkotásaimat is! A Szépművészeti Múzeum alagsorában két részben lettek kiállítva a művei, valószínűleg a bécsi Leopold Múzeum adta kölcsön a kiállítás anyagát (nem néztem meg az egyes feliratoknál, hogy kinek a tulajdona), mert például, azokból a képekből, amelyeket Ceskyben láttunk a Schiele Múzeumban, emlékezetem szerint, nem volt egy darab sem.

Lehet, hogy a festmények viszonylag kevés darabszáma miatt esett a Múzeum választása a kisebb időszakos kiállítások állandó színhelyére, a pincében levő bemutató teremre, de valahogy úgy éreztem, mintha nem fordítottak volna erre a kiállításra elég „anyagi forrást”. Nem olyan értékesek Schiele képei, hogy a Múzeum első emeletén levő, beléptető rendszerrel is rendelkező kiállító terem kiérdemelte

volna? Vagy például nem volt a kiállításnak „szórólapja” ismertetője. Amit idemásoltam képet, azt a belépőjegyből és a két terem összekötő folyosón lelt („Leopold Museum” Schiele & Klimt Leopold gyűjtemény, Wien) magyar nyelvű szórólapjából készítettem.

Tudjuk, hogy Schiele (hasonlóan, több nagyírú társához: Modigliani, Van Gogh) zűrös, zaklatott életet élt (festményei miatt még börtönbe is zárták) és terhes feleségével együtt (két hét különbséggel) fiatalon halt meg, spanyolnáthában. Ezért számomra a kiállítás legfantasztikusabb élménye, Schiele: Család című festménye lett. Ennek a képnek a témája, tárgya egy olyan ideális családi állapotot mutat be, amit valószínűleg szeretett volna a festő elérni, de ami nem következett be soha!

Ki kell egészítenem a fenti mondatomat azzal, hogy: Schiele stílusában megfogalmazva!

A kép zaklatott vonalai, foltossága, mint minden Schiele alkotás, a festő zűrös, ideges, rohanó, kapkodó lelkivilágát tükrözi. Számos önarcképével egyezően a szemünkbe néz: Látjátok én Egon Schiele ilyen vagyok. Felesége elmereng, bizonytalan, ábrándozó, mintha nem is venne részt ebben az egészben, mintha tudná (illetve a festő sejtette), hogy nem lesz anya sohasem. A gyermek pedig, éppen csak kitekint a szülőcsatornából (apás szülés lett volna?), az anyjával néz egy irányba, vállalva közös sorsukat!

Ha nem ismernénk az eseményeket, akkor sem lehetne azt állítani, hogy ez a festmény egy idillikus családi kép, pedig, amikor készült, még lehetett volna. De tudjuk, hogy a zsenik: látnokok!

2013. 09. 14. szombat „Szerelmem, Viziváros”

Kapucinus utca 9.

Pala utca 8. kívül és az udvar

Lehet, hogy ez már választási rendezvény volt?

Az Első Kerületi Önkormányzat, Nagy Gábor Tamással az élén, bemutatta az utóbbi időben felújított lakóházakat, amelyek az Első Kerületi Önkormányzat tulajdonában vannak. Ezen a napon két házat lehetett megtekinteni a képek aláírása szerint címeiken. A Kapucinus utcai ház szobáiba és pincéjébe is be lehetett menni, mert jelenleg lakatlan, most fogják kiírni a pályázatot – több generációs, nagycsalád részére - de a bérleti díj, amint hallottam 700.000.- Ft. A Párizs kert vezetője szeretné megszerezni, mert csak üzleti vállalkozással lehet (-ne) ezt a bérleti díjat megkeresni. Teljesen egyetértettem vele (gondolatban), mert éppen fölötte magasodik a ház, a pincébe nagyon klassz kis borozót lehetne kialakítani. A lakásokból kiváló vendégszobák lehetnének, például esküvői rendezvények számára. Aludjon ott, aki ivott, vagy vidékről jött, vagy éppen a nászéjszaka szobája is lehetne valamelyik helyiség. Stb., stb.

A Pala utca 8-as számú háznak csak a kertjébe mehettünk be, mert a ház lakott, volt és maradt is, az ottani lakosok „elszenvedték” a felújítással járó borzalmakat. Az a „szép zöld gyepek”, ami látszik a képen, volt az oka a fél kerület kiköltöztetésének, mert a kert felásása során találtak egy II. Világháborús bombát, amelynek elszállítása, okozta a „nagy balhét”! De minden jó, ha jó a vége, most szépen virít a sok krolofil és a lakók örülhetnek a szép zöld gyepeknek. Baj csak akkor keletkezik majd, amikor kiderül, hogy a fű, gondozást igényel, szellőztetést, nyírást, locsolást és vajon ki fogja ezeket a munkákat egy önkormányzati házban elvégezni?

2013. 09. 16. hétfő Hangversenyek az Operában

című sorozat keretében bemutatásra került: Lásd bekarikázott rész.

Michael Roll

„Nemcsak az ujjaiiban, a szívében és a lelkében is benne van a zeneiség” – mondta a neves kritikus, Sir Neville Cardus Michael Roll csodálatos karrierje elején, több mint ötven évvel ezelőtt. Michael Roll Nagy-Britanniában született. Zongorázni hatévesen kezdett. Tízévesen volt első fellépése. Tizenkét évesen Sir Malcom Sargent, tizennégy évesen Sir John Barbirolli vezénytelével lépett fel. Tizenhét évesen, 1963-ban megnyerte a rangos Leeds zongoraversenyt, nemzetközi karrierje ekkortól datálódik. Olyan karmesterekkel dolgozott együtt, mint Boulez,

Sanderling, illetve mostanában Gergiev és Steinberg. Nemzetközi fesztiválokon szerepelt Bécsben, Edinburgh-ban, Hong Kongban és Aldeburgh-ban, ahol Benjamin Brittennel együtt játszott. Tizenhat alkalommal lépett fel a londoni Royal Albert Hallban tartott Promenade koncerteken.

Pinchas Steinberg

Pinchas Steinberg a nemzetközi operás koncertrepertoár legigényesebb és legnehezebben értelmezhető műveinek egyik kiemelkedő tolmácsolója. Az izraeli származású karmester zenei tanulmányait az Egyesült Államokban és Berlinben folytatta, ahol dirigensként 1974-ben lépett először a nagyközönség elé. Azóta vezényelte Európa összes jelentős szimfonikus zenekaráját, és visszatérő vendégművészként lépett pulpitorára a legnevesebb operaházakban. Hét éven át volt a Bécsi Rádió Szimfonikus Zenekarájának főzeneigazgatója. A világhírű karmester 2014

februárjától tölti be tisztségét a Budapesti Filharmóniai Társaság – az Opera zenekarájának élén, koncertek mellett operákat is dirigál a 2013/14-es évadtól. Steinberg tavaly beugrással, óriási sikerrel vezényelte a BFTZ-t, ennek alapján esett rá a zenekar választása.

BUDAPESTI FILHARMONIC ORCHESTRA
BUDAPESTI FILHARMÓNIAI TÁRSASÁG-AZ OPERA

ZENEKARA

161. évad

Hangversenyek az Operában

2013. szeptember 16., hétfő, 19.30

Kodály-bérllet I. koncert

Wagner ▶ **Rienzi-nyitány**

Beethoven ▶ **IV. (G-dúr) zongoraverseny, op. 58**

Brahms ▶ **II. szimfónia, op. 73**

Vezényel ▶ **Pinchas Steinberg**

Közreműködik ▶ **Michael Roll** – zongora

OPERA

MAGYAR ÁLLAMI OPERAZENKAR

BUDAPESTI FILHARMÓNIAI TÁRSASÁG

www.opera.hu | www.facebook.com/Operahaz

Hát ez nagyon jó volt!

Már az is nagyon tetszik nekem, hogy az „új” karmestert Pichasnak hívják, Pinchas Steinberg!

Az Uram egyik ősének is Pinchas volt a 2. neve, tetszik a hangzása, bár fogalmam sincs, hogy mi lehetett a foglalkozása az egykori ősnek, de ilyen névvel csakis zenész lehet egy ember: Pin-chas, egy magas és egy mélyhangrendű magánhangzó, felviszem a hangom, leviszem a hangom pim-pam, szép nem?

Steinberg 2014 februárjától tölti be tisztségét, koncertek mellett operákat is dirigál a 2013/14-es évadtól. A zenekar jelenlegi elnök-karnagya Győriványi Ráth György megbízatása februárban lejár. Steinberg tavaly, egy beugrással, óriási sikerrel vezényelte a BFTZ-t, ennek alapján esett rá a zenekar választása.

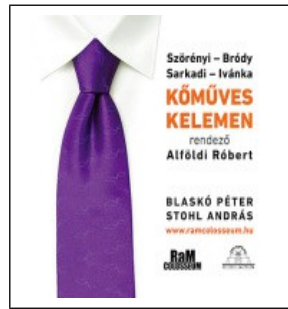
Hétfőn szünnap van az Operában, ezért hangversenyeknek adják át a helyet. A műsor szenzációs: a Rienzi nyitánya Wagner egyik legnépszerűbb műve, fergeteges technikai tudással, csodálatos hangzással adták elő. Beethoven G-dúr zongoraversenye Michael Roll előadásában, Fischer Annie magasságokban járt. Szünet után Brahms II. szimfóniája hangzott el óriási sikerrel. Mindezeket a karmester kotta nélkül „csak úgy” dirigálta, mintha a kisujjából rázta volna elő. A közönség tombolt, a külföldiek azért, mert ilyen szép épületben ilyen jó műsort – biztosan – nem hallottak még, a hazaiak, meg azért, meg ezen a napon az Operaházban minden tökéletes volt!

Természetesen kitapsolták a ráadás számot, amit kétszer játszott el zenekar (mert a közönség nem akart hazamenni!) és mi volt? Vajon mi lehetett?

Hát persze: Brahms magyar tánca. Olyan ováció volt, hogy leszakadt a csillár!
(Csak vicceltem!)

2013. 09. 22. vasárnap

Sarkadi – Szörényi – Bródy – Ivánka: Kőműves Kelemen RAM

Azért nyakkendő, mert ez a „menedzseres” változat. Öltönyben, nyakkendőben, Lap-toppal és mobil telefonnal, íróasztallal, szónoki pulpitussal, vitával, felelősség áthárítással szóval mindennel, ami manapság szükséges egy (építési) vállalkozónak. A régi (Lásd: 1986.) a „paraszt” változat volt ingben, gatyában, létrával, vitával, felelősség áthárítással szóval mindennel, amire akkor szüksége volt egy (építési) vállalkozónak. Alig változott valami!

Hát persze persze, az emberi tulajdonságok időtlenek és egyetemlegesek. Az öltönyből is ki lehet vetkőzni ingre, gatyára. A Lap-top mögül is kikacsingat a fél véka ezüst, fél véka arany.

A Kislányom jóvoltából előkerült a 86-os szereposztás. Ildi 9 éves volt, amikor láttuk ezt a darabot, de olyan meghatározó élménnyé vált a számára, hogy ma is nagyon jól emlékszik az előadásra és kedvenc darabja lett. Az 1986-os szereposztás: Hegedűs D., Kaszás Attila, Rudolf Péter, Szakácsi Sándor, Szarvas József, Görög László, Cserna Antal, Sörös Sándor, Szerémy Zoltán. Nagy Miklós, Korognay Károly, Méhes László, Rácz Géza. Akkor még nem tudhattuk, hogy hová fejlődnek ezek a színészek, hogy ketten is meghalnak ebből a stábból, fiatalon! Persze vannak olyanok is közöttük, akik „lemorzsolódtak, de az is lehet, hogy csak én nem tudok róluk. (Páger Antal /1986-ban meghalt/, Kovács Nóra /Anna/ a legtöbbet foglalkoztatott szinkron színész lett.)

Akkor nézzük a mostani szereposztást, vajon 27 év múlva kiről lehet majd elmondani, hogy nagy színész lett belőle? **Szatory Dávid, Hujber Ferenc, Marton Róbert, Fehér Tibor, Széplaky Géza, Dolmány Attila, Mohai Tamás, Lábodi Ádám, Kárpát Attila, Kovács Dénes, Széchenyi Krisztián, Hernicz Albert (Az öreg: Blaskó Péter, Anna: Radnay Csilla, Kőműves Kelemen: Stohl András)**

Tetszetős, elgondolkoztató, jó előadást láttunk. Aki teheti nézze meg!

Van azonban egy súlyos észrevételem, amit lehet, hogy nem kellene komolyan venni, de egy Alfölditől azért elvárná az ember! Ugyanis a mobiltelefonok korszakában (ha már belevette a rendező Úr) egy pillanat alatt elveszik a drámai motívum a darabból, mert csak telefonálni kellett volna! Hát persze azt nem lehet, de akkor minek a mobiltelefon a darabba?

Szinte hallom, amikor a Lányom majd olvassa: Anya! Ez hülyeség! Igaz, igaz, de engem akkor is bánt! (Ha baromi komolyan veszem, akkor a fekete ló is probléma, gondolom Anna nem sport- vagy hobbylovasként érkezik fekete lovon, ha már mobil telefon, akkor lehetett volna legalább egy Skoda!)

2013. 09. 26. csütörtök

MONET, GAUGUIN, SZINYEI MERSE, RIPPL-RÓNAI

Impresszionista és posztimpresszionista remekművek a jeruzsálemi Izrael Múzeum, a Magyar Nemzeti Galéria és a Szépművészeti Múzeum gyűjteményeiből

Monet

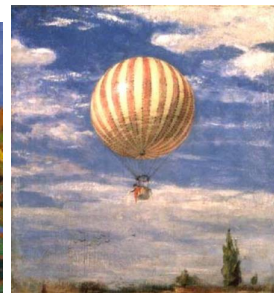
Gauguin

Van Gogh

Rippl-Rónai

Szinyei-Merse

A belépő jegy mellé kapott blokkon két intézmény neve szerepel: Szépművészeti Múzeum, Magyar Nemzeti Galéria és egy adószám, azaz a két múzeum már össze van vonva irányításként. Ha lenne rá azonnali anyagi lehetőség, már állna az 56-sok terén az új múzeum, ahová leköltözik majd a várból a Galéria.

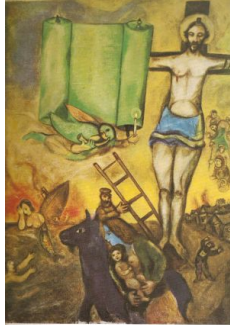
A nagy magyar műtárgy kincset össze lehet vonni a nemzetközi, de magyar tulajdonban levő alkotásokkal, mondjuk kronologikus sorrendben bemutatva azokat. Van ennek az átszervezésnek létjogosultsága? Természetesen! Lehet rendezési, bemutatási szempont, hogy együtt lássuk, mit, mikor alkotott Monet, és hol helyezkedik el ebben az időszakban Szinyei-Merse Pál? Kiderülhet majd, hogy jó: egy korban éltek Csontváry Koszta Tivadar (1853-1919) és Munkácsy Mihály (1844-1900)! (Festészetüket pedig egy egész világ, egy egész korszak, választja el egymástól!) De még az is kiderülhetne, hogy Rippl-Rónai ugyan olyan „jó” volt, mint a vele azonos korban élő francia társai.

Szeretnék ilyen múzeumot? Igen, jó lenne, érdekes lenne!
(Vajon mit szólnak ehhez a művészettörténészek?)

A várba pedig költözzenek vissza a királyok, de csak a bútoraik, mutogassuk „csak úgy”, üresen. tényleges lakó nélkül!

Chagall - Háború és béke között

Ámos Imre, a "magyar Chagall"-- a háború örvényében 1937-1944

Chagall

Ámos Imre

Szeretem azt, Aki ezt a kiállítást kitalálta! Mert felhívta a figyelmemet egy régen elfeledett festőre, akit Ámos Imrének hívtak! A „gangon” végig van vezetve a két nagy művész életútja, párhuzamba állítva. Nagyon, nagyon, nagyon sajnálatos, hogy Ámos Imre egyszer csak elillan ebből a létből, és nem betegség miatt tűnik el!

Vágyom arra a pepita füzetre (hivatalosan Szolnoki füzet), amelyet munkaszolgálatosként rajzolt tele. Nem tudtam eddig, hogy a Bori-notesz (Radnóti Miklós) születésének ideje alatt, egy másik országban, egy másik nagy művész, pepita füzetbe, nem szavakkal, rajzokkal örökítette meg fájdalmait. Szívszorogató! „Ezért számottevő Ámos vázlatkönyve nemcsak a magyar, de az egyetemes művészet történetében is. Ez a mű felkiáltójel: Soha többé!”

A kiállított képekhez nincs hozzátenni valóm, két nagy művész, hatalmas alkotásait mutatja be a kiállítás. Ismerték egymást, Ámos Imre, feleségével, Anna Margittal járt Párizsban Chagallnál. Akkora Ámos Imre festészete kialakult, nem lehet azt állítani, hogy utánozta volna Chagallt. Csak felületes szemlélő mondhatja, hogy „hasonlít”. Nekem azonban más, és tetszik mind a kettő.

Chagall művei jobb kedvre derítenek, Ámos munkái elszomorítanak!

(Nem tetszik, azonban a kiállítás alcíme: „magyar Chagall”, ez nem igaz, Ő a magyar Ámos Imre volt, egyedüli, kizárólagos!. Reménykedem, hogy csak a külföldi látogatók becsábítása volt az ok!)

A Vígszínház igazgató posztjára kiírt pályázatról:

Idézet a Lányomnak írt levelemből:

Hallottad, hogy eredménytelen lett a Vígszínházi pályázat?

Szerintem csak az időt húzzák, mert egyszerre két színházzal nem akarnak balhét!
(Ráadásul a Nemzeti + az Új is teljesen üres!) Ami jegy elkelt (vsz) az is kamu!

De nem kell nagyon reménykedni, ilyen nagy színházakat nem fognak az ellenségnél hagyni!

Amit az állam fizet, az államé is lesz!

Opera, Operett, Víg, Nemzeti, Madách, Thália, Magyar színházak és a film, mint kommunikációs eszköz, nem üzemeltethet más csak kormány!

Eddig ez csak azért nem tűnt fel, mert egypártos ország voltunk.

Hogy mit játszadozott a Gyurkó László a 25.-ben az még "túrt" kategóriába tartozott, hiszen jó, ha 100 ember befért a nézőtérre, egyébként sem színház volt, hanem az Újságírók székházának padlása.

Még szerencse, hogy az opera műfaja semleges, mert Verdi: Don Carlos-ának mindegy, hogy ki az igazgató! Különben már lassan nem marad hely, ahová járhatunk! Sanyarú sors!

Szeretettel

Ibici